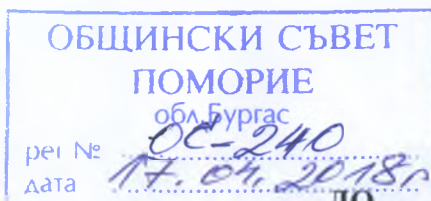
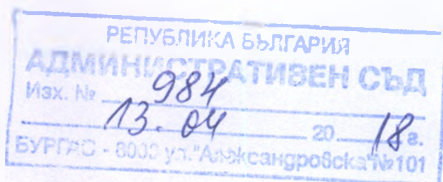

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - БУРГАС

ДО
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
ПОМОРИЕ

По адм.дело № 2335/2017 г., XVI състав по описа на Административен съд Бургас

Относно: Разгласяване на решението на съда

Приложено изпращаме Ви, заверено копие на влязло в сила съдебно решение № 509/15.03.2018 г. по административно дело № 2335 по описа за 2017 г., XVI състав на Административен съд гр.Бургас, за разгласяването му по реда на чл.194 от АПК, съгласно който съдебното решение се обнародва по начина, по който е бил обнародван актът.

Приложение: съгласно текста.

Изготвил:
П.Вълчева – съдебен деловодител

СЪДИЯ:
В.Енчев

8000 гр. Бургас, ул. "Александровска" № 101
тел.: 056/806 061, факс: 056/ 806 061

РЕШЕНИЕ

№ 509 /15.03.2018 година, град Бургас

26+
up
19.03/18

Административен съд – Бургас, на двадесет и втори февруари две хиляди и осемнадесета година, в открито заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Павлина Стойчева

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Драгнева

Веселин Енчев

при секретар Кристина Линова и прокурор Андрей Червенияков
разглежда докладваното от съдия Енчев адм. дело № 2335/2017 година

Производството е по глава десета раздел трети от АПК.

Образувано е по протест (лист 3 - 6) от прокурор при Окръжна прокуратура - Бургас против нормата на чл. 32 от Наредба № 1 за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Община Поморие, приета с решение № 263 по протокол № 15/29.03.2005 година на Общински съвет – Поморие (Наредбата).

С чл. 32 от Наредбата е постановено, че при извършване на разпореждане с недвижим имот (общинска собственост), приобретателите заплащат на общината режийни разноски в размер на 2%, изчислени върху стойността на: 1. имота, предмет на продажбата; 2. ограниченото вещно право, което се учредява; 3. по - голямата стойност, при замяна; 4. реалния дял, който се получава при делба; 5. имота в случаите на безвъзмездни сделки.

В протеста се излагат подробни съображения за незаконосъобразността на разпоредбата. Твърди се, че в закона липсва основание за въвеждане на такава такса, защото таксата е възмездна форма на потребление на публична услуга в обществен интерес, а за определяне на конкретната такса липсва основание, т.е. насрещна услуга, която общината предоставя. Отделно се поддържа, че липсва икономическа обосновка за определените размери на таксата, а това също е основание за отмяна на разпоредбата.

Иска се отмяната нормата. Претендират се разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на протеста. Представя преписката по приемането на нормативния акт.

След като се запозна с доказателствата по делото и доводите на страните, съдът приема за установено следното.

Оспорването е допустимо.

С протеста се твърди незаконосъобразност на конкретна норма от Наредбата, приета на основание чл. 7 ал. 1 от Закона местните данъци и такси (ЗМДТ). Наредбата е подзаконов нормативен акт – регулира правоотношения с местно значение, има неопределен кръг адресати и се характеризира с многократно непрекъснато изпълнение във времето.

Съгласно чл. 186 ал. 1 – 2 от АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. Прокурорът може да подаде протест срещу акта.

В конкретния случай, законосъобразността на чл.32 от Наредбата се разглежда въз основа на протест от прокурор, чието подаване не е ограничено с краен срок, по аргумент от чл. 187 ал.1 от АПК.

С протеста се оспорва чл. 32 от Наредбата.

В представения текст на Наредбата, след номерацията на члена е отразено и „(1)“ – израз, който съобразно чл. 27 ал.1 от Указ № 883/24.04.1974 година за прилагане на Закона за нормативните актове, издаден от Председателя на Държавния съвет на Народна република България, следва да се тълкува като „ал.1“. Доколкото, обаче, в представеното заверено копие от Наредбата нормата на чл. 32 не съдържа втора алинея, настоящият съдебен състав приема, че това е пълното съдържание на подзаконовия текст.

Съгласно чл. 32 от Наредбата, при извършване на разпореждане с недвижим имот, приобретателите заплащат на общината режийни разноски в размер на 2%, изчислени върху стойността на: 1. имота, предмет на продажбата; 2. ограниченото вещно право, което се учредява; 3. по - голямата стойност, при замяна; 4. реалния дял, който се получава при делба; 5. имота в случаите на безвъзмездни сделки.

При преценка законосъобразността на оспорения административен акт, на първо място съдът следва да установи дали същият е издаден от компетентен орган.

Наредбата (лист 25 – 41) е подзаконов нормативен акт, приет през 2005 година от ОбС, на основание чл. 8 ал.2 от ЗОС, съгласно от § 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата.

Съгласно текста на чл.8 ал.2 от ЗОС (в редакцията, актуална към датата на приемане на Наредбата - ДВ, бр. 96 от 1999 година), общинският съвет определя с наредба реда за придобиване, управление и разпореждане с общинското имущество и конкретните правомощия на кметовете.

Общинският съвет е орган на местното самоуправление и решава самостоятелно всички въпроси от местно значение, които законът е предоставил в неговата компетентност. Съобразно чл.21 ал.2 от ЗМСМА, общинският съвет решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи.

Нормата на чл. 8 от ЗНА предвижда, че всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение.

Съгласно чл. 2 ал. 1 от ЗНА, съответно чл. 76 ал. 1 от АПК, нормативни административни актове се издават от изрично овластени от Конституцията или закон органи.

Обществените отношения, уредени с Наредбата имат местно значение – с нея се уреждат условията и реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на територията на община Поморие. Конкретният текст на Наредбата определя пропорционален размер на административна такса, събирана от общината при разпореждане с имот – общинска собственост. Предвид законовата делегация, която е предоставена от ЗМДТ, Общински съвет - Созопол е компетентен орган по приемането на разпоредбата на чл. 32 от Наредбата.

За обосноваване на законосъобразността на чл. 32 от Наредбата, от ответника е представено удостоверение рег. № 91 – 797 – 4/14.12.2017 година от заместник – кмет „Бюджет и финанси“ на Община Поморие, в което са описани по години (за 2015 – 2017 година) разходите, извършени от общината по оценки на имоти и за публикувани обяви „във връзка с имоти общинска собственост“, без в тези разходи да

са включени „разходи за възнаграждения, осигурителни вноски и пътни на експертите, участвали в комисии“ (лист 65).

Отделно, по искане на процесуалния представител на ответника е допусната и приета съдебно – счетоводна експертиза, която да установи извършват ли се и в какъв размер разноси от Община Поморие във връзка с процедурите по разпореждане с имоти – общинска собственост. Назначеното вещо лице по експертизата е установило, че през 2016 година общината е направила разноси за три дейности - „оценка имот“, „адм. услуга“ и „обявление“ – с посочен общ размер на заплатената сума. По отношение на останалите твърдени разходи, експертът е установил, че те не са разграничими и не могат да бъдат изразени с конкретни числа (лист 71 - 76).

Съобразно чл.170 ал.1 от АПК в тежест на административния орган е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите предпоставки за издаването му.

Съгласно нормата на чл.7 ал.1 от ЗМДТ, местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Нормата е доразвита с разпоредбата на чл.8 ал.1 от ЗМДТ, съгласно който общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи: 1. възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата; 2. създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество; 3. постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси.

И двете разпоредби са били действащо право към момента на приемане на Наредбата през 2005 година, затова ОбС – Поморие е следвало да съобрази текстовете с по – високия по степен нормативен акт – ЗМДТ.

В конкретния случай, процесната такса от 2% по чл. 32 от Наредбата не е определена въз основа на конкретни данни за материално - технически и административни разходи по предоставяне на административната услуга. Липсва каквато и да било икономическа обосновка на определения размер, посредством която да се установи дали той съответства на необходимите и действителни разходи на общината по предоставянето на услугите по изготвяне на различните видове договори за разпореждане с недвижими имоти – общинска собственост. Размерът на таксите е определен като пропорционален процент, дължим върху стойността на различни обекти – в зависимост от вида на разпореждането. Така напр. 2 % „режийни“ разноси може да се дължат върху стойността на имота, предмет на продажбата (чл. 32 т.1), а може да се дължат и „върху по – голямата стойност при замяна“ (чл. 32 т.3). Защо именно върху „по – голямата стойност“, а не върху стойността на заменения общински имот – Наредбата мълчи. При липсата на представен съответен анализ на разходите на ответника, за настоящия състав остава неясно с какво усилията за продажба на недвижим имот са съпоставими със замяна или дарение при заплащането на такса в размер 2 %.

Действително, нормата на чл. 111 от ЗМДТ дава възможност на ОбС да определя административна такса в производства за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти. Определянето на таксата, обаче, не може да бъде самоцелно – без необходим анализ на конкретните разходи, които се извършват за тази дейност, защото таксата е цена на предоставена услуга и с нея следва да се покриват осъществяваните разходи, а не е средство за реализиране на допълнителни приходи (и печалба) за общината.

Заключението на назначеното вещо не променя изводите на съда за необоснованост на определения размер на таксата. Извършването на разходи от общината при разпореждане с имоти - общинска собственост, е неизбежна последица,

присъща на тази дейност. Размерът на разноските, дължими от лицата за тези разходи, обаче, не следва да бъде определян по усмотрение на ОбС, а в съответствие с разпоредбите на закона. Нормата на чл.7 ал.1 от ЗМДТ е приложима по отношение на всички местни такси, в това число и процесната, а нейното нарушение е достатъчно основание за отмяна на оспорената разпоредба.

Изходът от оспорването обуславя възлагане на разноските в производството върху ответника – Общински съвет – Поморие, съобразно своевременно направеното искане от прокурора за присъждане на разноски. Общински съвет – Поморие не разполага със собствен бюджет, а се обслужва от Община Поморие, затова неблагоприятните последици от съдебния акт, в частта за разноските, ще настъпят в нейната правна сфера. Община Поморие следва да заплати на Прокуратурата на Република България разноски в размер на 20 (двадесет) лева, за извършеното обнародване на оспорването.

С оглед на изложеното, на основание чл.193 ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ

ОТМЕНЯ чл. 32 от Наредба № 1 за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Община Поморие, приета с решение № 263 по протокол № 15/29.03.2005 година на Общински съвет – Поморие.

ОСЪЖДА Община Поморие да заплати на Прокуратурата на Република България сумата от 20 (двадесет) лева – разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд - в четиринадесетдневен срок от съобщаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

